

Sygn. akt III CSK 218/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku H. K.
przy uczestnictwie S. K. i D. B.
o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w O. o stwierdzeniu nabycia spadku po T. K.. Sądy obu instancji uznały, że wnioskodawczynie, która była uczestniczką pierwszego postępowania o stwierdzenie nabycia spadku, nie zachowała terminu przewidzianego w art. 679 § 1 zd. 2 k.p.c. ani zawartej tam przesłanki żądania zmiany prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu praw do spadku po T. K..

W skardze kasacyjnej - opartej jedynie na zarzucie naruszenia przepisu postępowania: art. 385 w zw. z art. 13 k.p.c., przez oddalenie apelacji, mimo że nie była ona bezzasadna – wnioskodawczynie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, iż skarga jest oczywiście uzasadniona oraz występuje w niej istotne zagadnienie prawne: „czy w przypadku sporządzenia przez spadkodawcę testamentu ustnego i zaistnienia po jego stronie błędu co do treści czynności prawnej w zakresie możliwości odwołania uprzednio sporządzonego testamentu notarialnego istnieje możliwość wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 524 k.p.c.?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym i jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało, a następnie w pogłębionym, wszechstronnym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje, wykazać, że mają one charakter poważny i istotny, a mimo to zagadnienie nie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a zajęcie stanowiska przez ten Sąd jest konieczne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj

między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała istnienia tej przesłanki przedsądu. Zagadnienie zostało sformułowane z powołaniem się na okoliczności faktyczne nie ustalone ani w rozpoznawanej w sprawie ani w sprawie zakończonej postanowieniem, którego zmiany wnioskodawczynie żąda. Nie można więc uznać, że występuje ono w rozpoznawanej sprawie. Skarżąca nie przedstawiła też żadnego pogłębionego wyводу prawnego, który wskazywałby na nierozwiązane dotychczas kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne ani na konieczność zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. W szczególności pominęła, że Sąd ten zajmował się już kwestią stosunku art. 524 do art. 679 i art. 403 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., wyjaśniając w jakich okolicznościach każdy z tych przepisów ma zastosowanie i zajmując ostateczne stanowisko w tym przedmiocie w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 10 lipca 2012 r. III CZP 81/11 (OSNC 2013/1/1).

Wnioskodawczynie nie wykazała też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., bowiem nie uzasadniła tej przesłanki przedsądu w żaden sposób. Nie ma zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, że w sprawie doszło do oczywistego, a więc kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Już tylko na marginesie trzeba też stwierdzić, że oparcie skargi kasacyjnej jedynie na zarzucie naruszenia art. 385 w zw. z art. 13 k.p.c., bez jednoczesnego powołania wraz z tym przepisem innych naruszonych przepisów postępowania lub prawa materialnego, nie może stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej, co wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy (porównaj między innymi wyroki z dnia 2 marca 2011 r. II PK 202/10 i z dnia 21 lutego 2013 r. IV CSK 385/12, nie publ.).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1 art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]